

Csak egy szem vadszilva

A kis tó felszíne tükörsima volt a nyári hőségben. Az egyik tavirózsa levelén lustán üldögélt egy béka, és egy hosszú lábú rovarot figyelt, amely könnyedén siklott a vízen: sejtelve sem volt arról, hogy nemsokára a béka zsákmánya lesz, s az gondolkodás nélkül le fogja nyelni. Nem messze egy másik vízi rovar, a csíkbogár epekedve bámult egy bájos csíkbogárlányt. Nem volt bátorsága ahhoz, hogy megvallja neki szerelmét, beérte azzal, hogy messziről csodálja. A parton, a víz közvetlen közelében parányi virág haldoklott a szomjúságtól. Gyökerei nem érték el a vizet, pedig nagyon közel voltak hozzá. Már teljesen kimerült az erőlködéstől. Egy muslica viszont a vízben fuldoklott. Beleesett a tóba, mert figyelmetlen volt. Szárnyai átnedvesedtek, és nem tudott felröppenni. A víz már majdnem elnyelte.

Egy vadszilva ágai nyúltak a tó fölé. A legvastagabb ágról, amely majdnem a tó közepéig ért, egy sötét, érett gyümölcs pottyant a tóba. A rovarok zümmögését tompa, alig hallható csobbanás törte meg.

Ahogy a vadszilva beleesett a vízbe, az első kör alakú hullám fennkölt ünnepléességgel terjedt tova, mint amikor egy virág szirmai kinyílnak. Ezt követte a második, a harmadik, a negyedik vízkör...

A hullám messzire lökte a hosszú lábú bogárkát a békától. A csíkbogár nekiütközött a csíkbogárlánynak, bocsánatot kértek egymástól, és egymásba szerettek. Amikor az első vízkör a parthoz ért, a hullám elérte a kis virágot, amely újraéledt a víztől. A második vízkör fölemelte a muslicát, és az egyik parti fűszálra helyezte, ahol a szárnyai megszáradtak.

Mennyire megváltozott az élet néhány jelentéktelen vízkör miatt!

(In: Ferrero, Bruno: *Körök a vízen*.

Fordította: P. Szőke János.

Don Bosco Kiadó, 1998, 3–4. p.)

